Р Е Ш Е Н И Е
№ 40335

гр. София, 18.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 18.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева
ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова
Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Стела Спасова, като разгледа дело номер **7630** по описа за **2026** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Ц. Г. С. от [населено място], чрез адв. К. К. - САК срещу Решение №1614/05.05.2026 г. по НАХД №14675/2025 г. по описа на СРС, 20-ти състав, с което е потвърден електронен фиш за налагане на глоба серия К № 11179363 на МВР-СДВР за нарушение на чл.21, ал.2, вр. ал.1 от ЗДвП, с който на Ц. Г. С. на основание чл.189, ал.4, вр.чл.182, ал.1,т.3 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 лв. (51,13 евро).

В касационната жалбата се твърди, че решението е издадено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, което е довело до непълнота в съдебния акт. Релевират се доводи, че неправилно е приложен материалния закон. Сочи се, че при наличие на спор относно действието на въведеното ограничение съдът е следвало да установи: къде точно се намира знакът В26; каква е била действащата организация на движението в процесния участък към датата на нарушението; въведено ли е ограничението от 40 км/ч в съответствие с изискванията на чл. 86 от Наредба № РД-02-21-1 от 23.11.2023 г., съответно имало ли е междинни ограничения на скоростта преди въвеждането на ограничението от 40 км/ч; къде точно се намира кръстовището/пътният възел; къде точно е разположено АТСС; къде точно се е намирал автомобилът към момента на измерването и дали измерването е извършено преди или след кръстовището и дали отчетената скорост е била реализирана в участък, в който ограничението от

40 км/ч е било действащо, или след прекратяване действието на знака В26, когато водачът е имал право да се движи при различно приложимо ограничение. Посочва се, че вместо това съдът е приел за доказано действието на ограничението от 40 км/ч, без да разполага със схема на организацията на движението, схема на вертикалната сигнализация или друг официален документ, удостоверяващ пространственото разположение на посочените обекти. Твърди се, че спорен въпрос е бил дали към момента на измерването автомобилът се е намирал преди или след такова кръстовище предвид обстоятелството, че от снимковия материал се вижда, че камерата е поставена след него. Сочи се, че именно този решаващ факт не е бил изяснен от първоинстанционния съд, а последният е възприел фактическите твърдения на административнонаказващия орган като доказани, без да провери дали същите се подкрепят от годни и достатъчни доказателства. Посочва се, че съдът не е обсъдил и довода, че от представения снимков материал не може да се направи категоричен извод за точното местоположение на автомобила спрямо кръстовището и спрямо зоната на действие на пътния знак. Твърди се, че приетото от СРС е в противоречие с принципа, че административнонаказателната отговорност не може да почива на предположения, а всички елементи от състава на нарушението следва да бъдат доказани по несъмнен начин от наказващия орган, включително мястото на нарушението и действащото към него ограничение на скоростта. Прави се извод, че необсъждането на тези възражения представлява съществено нарушение на съдопроизводствените правила, тъй като е ограничило правото на защита на жалбоподателя и е довело до постановяване на съдебен акт при неизяснена фактическа обстановка. Позовава се на представения по преписката снимков материал, от който не може да се направи категоричен извод относно: точното местоположение на автомобила към момента на заснемане; точното местоположение на пътния знак В26; има ли въведено поетапно ограничение на скоростта с пътни знаци В26 в съответствие с изискванията на чл. 86 от Наредба № РД-02-21-1 от 23.11.2023 г; точното местоположение на кръстовището; разстоянието между знака, кръстовището, мястото на измерване и автомобила; дали автомобилът е бил заснет преди или след кръстовището. Тези обстоятелства са от съществено значение според касатора, тъй като действието на пътен знак В26 не е неограничено. Ограничението, въведено с този знак, действа само в рамките на съответната зона на действие. Излага съображения, че административнонаказващият орган е бил длъжен да докаже не само, че в района е имало знак В26, но и че процесният автомобил се е намирал в неговата зона на действие към момента на измерването. Твърди, че такова доказване липсва. Сочи, че неизясняването на тези обстоятелства е от съществено значение за правилното приложение на материалния закон, тъй като законосъобразното въвеждане на ограничението представлява предпоставка за ангажиране на административнонаказателна отговорност за неговото нарушаване. Излага подробни аргументи за противоречие, необоснованост и непоследователност на съдебния акт. Моли за отмяна на решението на СРС и отмяна на ЕФ. Претендира разноски за двете инстанции.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява, не се представлява.

Ответникът - началник група в Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не изпраща представител.

СГП, редовно уведомена, се представлява от прокурор Стела Спасова, която счита касационната жалбата за неоснователна и моли решението на СРС да остане в сила.

Административен съд София - град, II касационен състав, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК, от надлежна страна и срещу подлежащо

на съдебен контрол решение, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Софийски районен съд, въз основа на приложените писмени и гласни доказателства е установил от фактическа страна, че МПС – лек автомобил "САЛБ 93" с рег. [рег.номер на МПС] на 01.08.2025 г. е със собственик/ползвател Ц. Г. С. ЕГН [ЕГН]. На 01.08.2025 г., за времето от 10.10 ч. до 12.30 ч., от служителя при СДВР – С. А., със служебно МПС рег. [рег.номер на МПС] , и с регистрирано и изправно автоматизирано техническо средство – преносима видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации, тип Cordon M2 MD 1195, позиционирано стационарно на триножник в общ.Столична, на Софийски околовръстен път на 31,8 км., в който участък на пътя ограничението на скоростта било 40 км./ч. за извън населеното място, въведено с пътен знак „В 26“, бил проведен контрол на скоростта на приближаващите се МПС, движещи се по Софийски околовръстен път, с посока от [улица]към [улица], където в 10.46 ч. преминал и бил заснет и лек автомобил "САЛБ 93" с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от Ц. Г. С., с измерена скорост – 68 км/ч, след приспаднат толеранс 3% - 65 км/ч., на която на 04.08.2025 г. бил съставен и на 25.09.2025 г. бил връчен съставеният от СДВР електронен фиш за налагане на глоба серия К № 11179363 за гореописаното нарушение, установено и заснето с АТСС тип Cordon M2, фабричен номер MD 1195, квалифицирано по чл.21, ал.2, вр. ал.1 от ЗДвП, за което и на основание чл.189, ал.4, вр.чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 лв.
Описаната фактическа обстановка съдът е приел за установена въз основа на събраните по делото доказателства, които е кредитирал. Извел е извод, че отбелязаната в електронния фиш фактическата обстановка се установява с необходимата категоричност от наличните по делото доказателствени материали, и така Ц. Г. С. е извършила описаното нарушение от обективна и субективна страна – виновно, за което нарушение на чл.21, л.2, вр. ал. 1 от ЗДвП следва да й бъде наложено на основание чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП предвиденото административно наказание „глоба“, което е 100 лева.
При служебната проверка, осъществена от СРС е установено, че са допуснати нарушения на процесуалните правила в досъдебната фаза, които обаче не са съществени, не са довели до накърняване на правото на защита на жалбоподателя и въпреки, че не могат да бъдат отстранени в съдебната фаза, предвид характера на настоящето съдебно производство, те не са процесуално основание, водещо до отмяна на електронния фиш, предвид, че макар електронният фиш да е издаден от съответната териториална структура на МВР, в конкретния случай - от СДВР, и да отговаря на утвърдения образец и формално да съдържа нормативно посочените реквизити, не съдържа разпоредбата, указваща реда и срока за обжалването му, както и правото на писмено възражение срещу него, и в него липсва посочване на субективната страна на деянието, което е нарушение – не е отразено нищо във връзка с въпроса за вината, т.е. за субективната съставомерност на нарушението – че наказаното лице е извършило нарушението виновно.
СРС е посочил, че от справка картон на водача Ц. Г. С. - за констатирани административни нарушения на ЗДвП и наложени за тях наказания, е видно, че нееднократно са й издавани електронни фишове за същото по вид нарушение, част от които са влезли в сила.
С тези мотиви СРС е потвърдил електронния фиш.
Решението на СРС е валидно и допустимо, но постановено при допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила.
Районният съд не е упражнил правомощията си по събиране на необходимите доказателства, предвид, че наказващият орган не е приложил схема/пътна скица на района на нарушението, отразяваща местоположението на знак В26 и поставеното АТСС. Районният съд е следвало да

изясни къде точно е било разположено автоматизираното техническо средство, в коя посока се е движело превозното средство, какви пътни знаци са били поставени по този маршрут към датата на нарушението, от кой участък и до къде е действало въведеното с пътен знак В26 ограничение и дали мястото на измерване попада в обхвата му. За целта е следвало да изиска от компетентния стопанин на пътя и от ОДМВР относимата схема на организацията на движението, данни за въвеждането и действието на знака, както и снимков материал или други годни доказателства. При противоречие относно местоположението и обхвата на знака съдът е могъл да назначи техническа експертиза.

Освен това СРС се е произнесъл, без да докладва и да се произнесе, респ. без да уважи нито едно от доказателствените искания на наказаното лице, а именно да бъде изискана пътна скица на района, както и справка от компетентната община, относно наличието на ограничения на допустимата максимална скорост на движение в участъка на местоизвършването на нарушението, както и дали същото е обозначеното с пътен знак В26 /л.36/. С постъпилата молба от 09.02.2026г. /л.59/ е посочено, че се поддържа подадената жалба и жалбоподателят няма нови доказателствени искания. Т.е. при заявено поддържане на жалбата, такива остават и направените в нея доказателствени искания, по които съдът е дължал произнасяне, но такова липсва. СРС е счел делото за изяснено и се е произнесъл в условия на липса на събрани доказателства, необходими за изясняване на фактическата обстановка и наличието или не на соченото нарушение. Според настоящия състав е допуснато съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК с оглед игнориране на принципите на чл. 14 и чл. 18 от НПК, довели до нарушаване на правото на защита на наказаното лице. В случая актът на въззивния съд се основава единствено на приложените от административнонаказващият орган писмени доказателства и липсва произнасяне по относимостта и допустимостта на доказателствените искания на жалбоподателя.

Въззивният съд решава делото по вътрешно убеждение след обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства и е длъжен да вземе всички мерки за да осигури разкриването на обективната истина, съобразно задълженията си по чл. 13 и 14 НПК, вр. с чл. 84 ЗАНН. Едва след попълване на доказателствата и обсъждането им районният съд може да прецени дали ограничението е доказано. Пропускът е съществен по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 във връзка с ал. 3, т. 1 НПК, тъй като касае факт, от който зависи осъществен ли е съставът на вмененото нарушение и каква е приложимата санкционна норма. Касационният съд не може за първи път да установи тези факти вместо решаващата инстанция.

Това налага отмяна на оспореното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав при съобразяване с указанията в мотивите на настоящото решение, който състав следва да се произнесе по доказателствените искания на жалбоподателя и да събере необходимите такива - схема/пътна скица на района на нарушението, отразяваща местоположението на знак В26 и поставеното АТСС, да изясни къде точно е било разположено автоматизираното техническо средство, в коя посока се е движело превозното средство, какви пътни знаци са били поставени по този маршрут към датата на нарушението, от кой участък и до къде е действало въведеното с пътен знак В26 ограничение и дали мястото на измерване попада в обхвата му, ведно с необходимите за това доказателства, както и да се аргументира кои доказателствени искания допуска и кои не, и дали същите са относими към спора, предмет на делото и тогава да прецени дали е налице нарушение на ЗДвП.

При този изход на спора искането на касатора за присъждане на разноски следва да бъде разгледано от районния съд при новото разглеждане на спора, съобразно чл. 226, ал. 3 АПК във връзка с чл. 63д ЗАНН.

По изложените съображения и на основание чл. 63в ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК, Административен съд София - град,,II-ри касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №1614/05.05.2026 г. по НАХД №14675/2025 г. по описа на СРС, 20-ти състав.
ВРЪЩА делото на СРС за ново разглеждане от друг състав при съобразяване с указанията в мотивите на настоящото решение.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.